

Novi Sad, 13. 05. 2013.

Savetu za štampu

Poštovani,

U nedelju 12. maja, navodne novine "Kurir" su objavile da sam ja bio saradnik Državne bezbednosti Slobodana Miloševića, ističući pritom da sam „zavrbovan“ zbog toga što mi je brat „alkoholičar i kockar“, a sve se to saznalo na nekoj večeri pre desetak godina.

Kad god se dešava nešto oko Kosova, akcenat se momentalno prebacuje na Vojvodinu. Naviknut da to glasilu na moj račun iznosi bestijalne laži, ili vodi naručene kampanje, već neko vreme ni ne odgovoram na njihove izmišljotine.

To sam rekao i svojim saradnicima.

Jer, iz navodnog „Kurira“ ne zovu da bi pisali istinu nego da bi izbegli tužbu i imali opravdanje da su pokušali da me kontaktiraju. Ako, kojim slučajem, dobiju komentar strpaće ga u tekst, ali tako da se ne menja forma i naslov koji su već napisali. Ovo vam pišem na osnovu iskustva jer je navodni „Kurir“, tokom prethodnih godina o meni pisao svašta.

Prejudicirali su moju krivicu u pojedinim slučajevima što je, koliko znam, suprotno novinarskom kodeksu. Objavljivali su nebuloze od navodnih izvora u novosadskoj Gradskoj kući, gde su sada na vlasti moji politički protivnici, da sam, navodno, pre petnaest godina, navodno, "pijan prosuo piće na klavir koji ni do danas zbog toga ne radi"?!

Je li to poštovanje obaveza novinara i urednika da prave jasnu razliku između činjenica koje prenose, komentara, pretpostavki i nagađanja?

Objavljivali su laži da pretim separatizmom, samo zato što sam pitao „Kada ćemo mi doći na red da raspravimo pitanje Vojvodine, bez hipoteke i tapije Kosova“.

Kada bi moje stranačke kolege prozborile o decentralizaciji policije naslov je “SRAMOTA: Čankovi jastrebovi traže policiju Vojvodine”.

Je li i to nezavisno novinarstvo?

Nazivali su me debelom svinjom što je, koliko mogu da procenim, govor mržnje koji obično prethodi i grubljim nasrtajima. To sigurno ne priliči nezavisnim novinarima koji neguju kulturu javne reči.

Objavljivali su nameštene i glupe ankete, ismevali moj izgled i invaliditet, sprdali se sa više nego neukusnim procenama mojih seksualnih potencijala.

Sve vreme sam ćutao i trpeo.

Kao javna ličnost, svestan sam da su moja prava na privatnost sužena.

Javnost sigurno ima prava da zna i mediji sigurno imaju pravo na kritiku. Mogu da razumem da javnost može da zanima da li sam upisao školu za kuvara i da li sam imao jedinicu iz vladanja na polugodištu u srednjoj školi.

Ali, ko će da kritikuje navodne medije i one koji pod maskom novinarstva objavljuju neosnovane optužbe, klevete i glasine? Gde je granica izživljavanja nad javnim ličnostima i njihovim porodicama? Čime je recimo moj brat zaslužio da se nađe u ovom tekstu?

Novinar, piše u Kodeksu, ne sme slepo da veruje izvoru informacija. Novinar mora da vodi računa o tome da izvori informacija često slede svoje interese ili interese društvenih grupa kojima pripadaju i prilagođavaju svoje iskaze tim interesima. Novinar.

Da li zaista verujete da „Kurir“ to radi? Uz dužno poštovanje prema časnim pojedincima kakvih, nadam se, čak i u tom listu ima.

U nekoliko navrata sam podnosio tužbe protiv „Kurira“.

Neke su u procesu, a neke sam sporove i dobio, ali moji pravni zastupnici ne mogu da ih naplate jer „Kurir“ koristi sva pravna sredstva da to izbegne. Kurir sigurno nije jedini koji radi ovakve stvari i sličnih primera ima i u još nekim „tabloidima“.

Ako sam do sada nekako i mogao da ćutim, činjenica da je u najnovijoj propagandnoj bljuvotini duboko uvređena i moja porodica, prevršila je svaku meru.

Pozivam vas da opomenete „Kurir“ i svojim autoritetom i uticajem zaustavite ovo bestijalno divljanje lažima, etiketiranje političkih protivnika i svih drugih koji se nađu na udaru „tabloida“ poput „Kurira“, jer nas rečnik i mržnja koji promovišu korak po korak iz dana u dan brutalno vraćaju u devedesete ili čak tridesete godine prošlog veka.

Tih devedesetih godina sam od Miloševićevih propagandista zaradio etikete izdajnika, stranog plaćenika i slično, jer sam vodio antiratne demonstracije i zalagao se za očuvanje vojvođanskih specifičnosti, suprotstavljao progonu manjina i tražio vraćanje vojvođanske autonomije.

Tih devedesetih godina, kada su Miloševići politički protivnici rizikovali glave, ja sam se protiv njega borio, hapšen sam nebrojeno puta, prisilno mobilisan i poslat na front, a bio sam i jedan od retkih koji nikada nije seo na Miloševićev kanabe. Ponosan sam na to što sam bio i jedan od onih koji su Miloševića poslali u Hag, verujući da je to jedini put da se zaustavi svakovrsno propadanje ove zemlje.

Ne znam gde su u to doba bili urednici „Kurira“, ali po načinu rada, očito su u to vreme izvršavali zadatke ili učili zanat upravo kod Miloševićevih propagandista.

Očekujem vašu najoštriju reakciju i što hitniji odgovor.

S poštovanjem,

Predsednik

Lige socijaldemokrata Vojvodine

Nenad Čanak